

[Robert Christensen.]

tager sigte på, at varighedsbegrænsningen så om 2 år skulle fjernes.

Dernæst har jeg nogle bemærkninger om de selvstændige, som efter lovforslaget skal vente i 5 uger på at få deres sygedagpenge. Her vil jeg gerne gøre opmærksom på, at i det lovforslag, den forrige regering fremsatte i 1971, var der også til de selvstændige en del statstilskud, som der er til lønmodtagerne i deres dagpengesikring. Der var dengang ca. 40 mill. kr. i statstilskud. Efter det nuværende lovforslag er der et statstilskud i den 5 ugers periode, hvor de selv skal forsikre sig, men derefter skal de selvstændiges ordning hvile i sig selv; der er altså ikke noget statstilskud, som der er til lønmodtagerne. Vi finder i venstre, at det er rimeligt, at de selvstændige får forholdsmæssigt den samme andel af statstilskuddet til dagpengene, som lønmodtagerne får, og det er begrundelsen for, at vi foreslår venteperioden sat ned fra 5 til 4 uger. Vi erkender endda, at det er ikke nok, de får stadig væk ikke forholdsmæssigt den del af dagpengetilskuddet, som de skulle have haft.

Vi må dog huske på, at hvis vi har en håndværksmester, der beskæftiger én håndværkssvend, så skal den håndværksmester, hvis han vælger at forsikre sig, betale 1.200-1.400 kr. om året for at forsikre sig fri for risikoen for sin håndværkssvend. Han går selv og arbejder sammen med denne svend hver dag på sin arbejdsplads. Vi kan ikke forvente, at denne håndværker skal kunne forstå, at det er ligestilling mellem ham og den svend, har har ansat.

Endelig skal vi vel ikke spekulere så forfærdelig meget i retfærdighed på dette område. Jeg tror, jeg vil sige det på den måde: hvis vi her i landet overhovedet ønsker at bevare den lille reparationshåndværker, så bliver vi nødt til at gøre noget for at forbedre hans sociale forhold i samfundet, for ellers har vi om 10-15 år ikke den lille håndværker, der skal udføre vores reparationer for os rundt omkring i vore hjem, på vore arbejdspladser m. m. Hele talen om de selvstændige fra regeringen og regeringspartiet går jo altid på, at det er de bedst stillede i samfundet, det er de velhavende med de høje indkomster. Indrømmet, det er der nogen af dem der er, men langt den største del af de selvstændige hører til blandt de

laveste indkomster, og de hører til de økonomisk og socialt dårligst stillede i samfundet. Derfor ville det være rimeligt, om de fik en endnu bedre placering end den, vi i vort ændringsforslag tilsigter at de skal have.

Samtidig har vi nået så store besparelser, at vi kan foreslå den procent af skalaindkomsten, skatteyderne skal betale, sat ned til $\frac{1}{2}$ pct. Herved kommer vi igen på linje med det oprindelige lovforslag fra 1971, hvorefter de selvstændige skulle forsikre sig i 5 uger og derefter kom med på lige kår med alle andre mod at betale $\frac{1}{2}$ pct. af skalaindkomsten. Efter ministerens forslag skulle de også vente i 5 uger, men mod at betale 1 pct. af indkomsten.

Det skal vel også her nævnes, at funktionærerne og tjenestemændene, som i realiteten får meget lidt ud af denne reform — dermed nægter jeg ikke, at de får noget ud af reformen, men i realiteten får de ikke meget ud af den — hidtil ikke har skullet betale, men efter lovforslaget skal de også betale 1 pct. af skalaindkomsten. Også her skaber vi en større retfærdighed ved at ændre denne procent til $\frac{1}{2}$, og de ændringsforslag, vi har fremsat, har jo givet en besparelse, sådan at det er forsvarligt at gøre det.

Det skal også her bemærkes, når vi foreslår 3 karensdage, at de arbejdere, som selv skal bære risikoen i 3 karensdage, også vil få en nedsættelse i skat, når de kan nøjes med $\frac{1}{2}$ pct. af deres løn som bidrag. Så kan man jo sætte sig hen og regne ud, om ikke de 3 karensdage sådan nogenlunde balancerer med den halve procent i bidrag, de efter vort ændringsforslag sparer.

Ministerens har fremsat et ændringsforslag nr. 10, som tjener til at klargøre det, der i forvejen var meningen med loven, nemlig at hvis der er nogen, der har to arbejdsgivere, så skal de også have dagpenge fra begge arbejdsgivere i arbejds giverperioden. Det har vi ikke ment de skulle. Vi er blevet mødt med den udtalelse, at de ville jo få en voldsom nedgang i deres indtjening, hvis de tjente løn to steder og kun skulle have sygedagpenge én gang maksimum. Her må vi sige til socialministeren: det, der sker her, er jo, at man efter lovforslaget udsætter dette voldsomme dump i indtjeningen i 5 uger. For når arbejds giverperioden er slut, så er det vel ikke meningen — det er et spørgsmål — at de skal have to gange sygedag-